

Arrest

nr. 148 055 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van Belgische grootvader.

1.2. Op 28 januari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2,3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene deed reeds herhaaldelijk een aanvraag tot verblijfsrecht als verwante in neergaande lijn van zijn grootvader. Telkens weer diende de aanvraag te worden geweigerd omdat het niet geloofwaardig was dat betrokkene daadwerkelijk ten laste was. Dit is dit keer dan ook weer de grand tot weigering.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar, vandaar dat dient aangetoond te worden dat hij 'ten laste' is. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld. De rekeninguitreksels van ING waarbij de referentiepersoon geld aan betrokkene overmaakt, dateren reeds van het moment dat betrokkene zich in België bevond. Nergens uit het dossier blijkt dat er ooit, naar aanleiding van de vorige aanvragen, bewijzen werden overgemaakt dat betrokkene reeds financieel afhankelijk was van zijn grootvader in het land van herkomst. Het gaat niet op dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontlenen aan een situatie van onvermogen door illegaal verblijf in België.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat de grootvader/grootouders van betrokkene hem helemaal niet ten laste kunnen nemen. Uit de attesten van pensioen die in de loop der jaren werden voorgelegd blijkt dat de referentiepersoon 'inkomensgarantie voor ouderen' wordt bijgepast om aan een bedrag gelijkaardig aan het leefloon te kunnen komen. De grootmoeder krijgt de 'tegemoetkoming hulp aan bejaarden' en mogelijks ook nog een maandelijks bedrag van de zorgkas. Elk van deze toelages vallen echter onder de noemer van aanvullend bijstandstelsel. Concreet wil dit dus zeggen dat deze mensen zelf reeds voor een groot deel afhankelijk zijn van het sociale bijstandstelsel. Waardoor ze onmogelijk nog iemand ten laste kunnen nemen.

De ocmw-attest op naam van zowel de referentiepersoon als betrokkene zelf doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Gezien de grootouders ouder zijn van 65, kunnen ze niet meer bij het ocmw terecht, maar ze maken wel degelijk gebruik van sociale bijstand. Dat betrokkene zelf zich tot op heden niet heeft gewend tot het ocmw, betekent niet noodzakelijk dat hij ten laste is van de grootouders, getuige daarvan ook zijn tewerkstelling die vlak voor de aanvraag tot verblijfsrecht als burger van de Unie werd stopgezet. Wellicht om een weigering zoals de voorgaande, ni. bijlage 20 van 4.07.2014, te vermijden.

Gezien niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° is voldaan, kan het verblijf niet worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“De schending van artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 tot 3, die Belg begeleiden of zich bij hem voegen

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4 die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsel, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverleningen en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld “aangezien het IGO-bedrag een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsel het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverleningen en de gezinsbijslagen.

De Inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen “een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is”.

De verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomen van verzoekers grootmoeder geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoeker over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”. Dat immers verzoekers grootmoeder over een “Inkomensgarantie voor Ouderen” beschikt. Dat verweerder in de weigeringsbeslissing onterecht stelt dat “Inkomensgarantie voor Ouderen” dient beschouwd te worden als een “aanvullende bijstandsstelsel” en derhalve niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoekers grootmoeder.

De verzoeker verwijst naar artikel 40ter Vw. waarin aangaande de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” het volgende wordt gesteld: “2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverleningen en de

gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen”. Dat in voormelde artikel uitdrukkelijk wat onder “aanvullende bijstandsstelsels” wordt begrepen opgesomd wordt. Dat ‘Inkomensgarantie voor Ouderen’ geenszins in het art. 40ter Vw. beschouwd (en vermeld) wordt als “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsel”.

De referentiepersoon pensioengerechtigde is en bovendien, gezien haar leeftijd, geenszins nog ergens aan de slag kan of als zelfstandige winstgevendende activiteiten kan opstarten. Dat derhalve verzoekers grootmoeder noodgedwongen dient beroep te doen op “Inkomensgarantie voor Ouderen”. Dat derhalve verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de leeftijd van verzoekers grootmoeder en op een afdoende manier te motiveren waarom haar inkomsten, waarop zij als bejaarde beschikt, niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”. Dat er in casu schending is van artikel 40ter Vw., van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

De voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, Vw. niet voldaan is, verweerder in zo’n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. De verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen. Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en haar anscendent niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van de motiveringsplicht bekijkt de Raad het middel vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht aangezien uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering van de bestreden bijlage 20 kent en inhoudelijke kritiek erop levert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)”

2.4. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet betwist. De beslissing tot weigering van verblijf berust op het hoofdmotief dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Als bijkomend motief, ingeleid door de het woord “*bovendien*” stelt de verwerende partij vast dat verzoekers grootouders hem niet ten laste kunnen nemen omdat ze toelages genieten die vallen onder de noemer van het aanvullend bijstandsstelsel.

2.5. Voor wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” kan naar analogie verwezen worden naar de interpretatie van dit begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-

1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). Hierin stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin trouwens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C 83/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 33)”.

2.6. De Raad vermag te verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn. (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539: *“Afin d’interpréter ainsi que d’appliquer de manière uniforme les normes de droit interne dont le contenu est identique et qui régissent d’une part les membres de la famille d’un citoyen de l’Union européenne et d’autre part les membres de la famille d’un Belge, le Conseil du contentieux des étrangers peut avoir égard à l’interprétation que donne la Cour de justice de l’Union européenne des dispositions de droit européen, notamment de la directive 2004/38, qui sont transposées par la loi du 15 décembre 1980”*).

2.7. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk noch strijdig met de overige aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en met artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste geweest is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan.

2.8. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker dit hoofmotief dat hij onvoldoende heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon ongemoeid laat in zijn verzoekschrift. Deze overweging blijft derhalve overeind en volstaat reeds om de bestreden bijlage 20 te schraken.

2.9. Ten overvloede, verzoeker bekritiseert voorts het bijkomend motief waarin de verwerende partij vaststelt dat verzoekers grootouders hem niet ten laste kunnen nemen omdat ze toelages genieten die vallen onder de noemer van het aanvullend bijstandsstelsel.

2.10. Uit artikel 40 ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking kunnen komen als bestaansmiddelen.

2.11. De grootouders genieten een tegemoetkoming hulp als bejaarden en *“mogelijks nog een maandelijks bedrag van de zorgkas”*. Verzoeker betwist niet dat deze tegemoetkomingen vallen onder de noemer van het aanvullend bijstandsstelsel. Verzoekers kritiek is wel gericht tegen de niet in overwegingname van de inkomensgarantie voor ouderen.

2.12. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, blijkt niet uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat enkel *“het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”*, hetzij wat expliciet is opgesomd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, buiten beschouwing moeten worden gelaten bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit “aanvullende gezinsbijslagen” en “gezinsbijslagen” die evenmin nader zijn gedefinieerd. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip “aanvullend bijstandsstelsel” vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn.

Het begrip “aanvullend bijstandsstelsel” voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646 ; http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd. In dit verband kan ook nog gewezen worden op de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (bijlage bij DOC 53 0443/018, p.222, Kamer, Stukken, 2010-2011) waarin kan gelezen worden, *“Het begrip “sociale bijstand” moet volgens het Hof (arrest HvJ Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010) beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met: 1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde*
o leefloon
o inkomensgarantie voor ouderen
o gewaarborgde gezinsbijslag
o tegemoetkomingen aan gehandicapten
2) financiële maatschappelijke dienstverlening.”

2.13. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk noch strijdig met de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur of met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de inkomensgarantie voor ouderen in casu niet weerhoudt als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet (zie ook RvS 20 november 2012, nr. 9227 (c)). Verzoeker kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter het feit dat zijn grootouders gezien hun leeftijd niet anders kunnen dan beschikken over dergelijke middelen. Het zou haaks staan op de doelstelling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die bestaat in het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk – cf. GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: *“Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid ...”* – dat bestaansmiddelen in acht dienen te worden genomen van grootouders die zelf reeds ten laste zijn van de sociale bijstand.

2.14. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.15. Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (Parl.St., Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat de hypothese die gevisieerd wordt door artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (zie ook RvS 16 december 2014, nr. 229.571). Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, wat in casu niet wordt vastgesteld, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42,§1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaans-*

middelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden” (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2). In casu liggen geen bestaansmiddelen voor in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waardoor zich geen behoefteanalyse opdringt. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur m.i.v. de rechten van verdediging en de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA